

Prasītāju prasījumi:

- pieņemt prasības, kas ir formulētas prasības pieteikumā par lietas ierosināšanu, un līdz ar to atcelt regulu, ar ko no 2008. gada 16. jūnija seineriem ar bīdāmiem zvejas tīkliem ar Itālijas karogu ir aizliegts zvejot zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā (Regulas 1. pants) un no 2008. gada 16. jūnija noteikts pienākums Kopienas uzņēmējiem atteikt paturēt uz kuģa, iesprostot, lai uzbarotu vai audzētu, pārkraut atklātā jūrā vai Kopienas ostās zilo tunzivju krājumus, ko nozvejojuši seineri ar bīdāmiem zvejas tīkliem Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° R garuma un Vidusjūrā (Regulas 3. panta 1. punkts);
- piespriet Eiropas Kopienas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. pantam, ieskaitot izmaksas par prasītāju juridisko pārstāvību tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti ir tādi paši kā tie, kas ir norādīti lietā T-305/08 Itālijas Republika/Komisija un lietā T-313/08 *Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore S.n.c./Komisija*. It īpaši prasītāji norāda, ka apstrīdētās regulas juridiskais pamats ir kļūdainš, jo 7. pants Padomes 2002. gada 20. decembra Regulā (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku (OV L 358, 59. lpp.) nav atbilstošs pamats pasākumu noteikšanai, ko regula ietver, un ir jāizmanto šīs pašas regulas 26. panta 2. un 3. punkta noteikumi.

Prasība, kas celta 2008. gada 14. augustā — BNP Paribas un BNL/Komisija**(Lieta T-335/08)**

(2008/C 272/79)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: BNP Paribas un Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL) (pārstāvji — R. Silvestri, avvocato, G. Escalar, avvocato, M. Todino, avvocato)

Atbildētāja: Eiropas Kopienas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- pilnībā atcelt Eiropas Kopienas Komisijas 2008. gada 11. marta Lēmumu Nr. C (2008)869, galīgā redakcija, par valsts atbalstu C-15/2007 (iepriekš Nr. NN 20/2007), kuru Itālija īstenoja "attiecībā uz nodokļu pasākumiem par labu dažām kredītiestādēm, kurās notiek sabiedrības reorganizācija".

Pamati un galvenie argumenti

Šajā lietā prasītāji apstrīd pasākumu, ar kuru Itālijas likums Nr. 350/2003 daļā, ar kuru paredz īpašu nodokļu pārdalīšanas shēmu (turpmāk tekstā — "īpaša shēma") atsevišķu kredītiestāžu aktīviem, kas ir iegūti vai saistīti ar uzņēmumu pārstrukturēšanu atbilstīgi 1990. gada 30. jūlija likumam Nr. 218 (turpmāk tekstā — "Amato likums"), tika atzīts par esošu pretrunā EK līguma 87. punktam valsts atbalsta jautājumos. Komisija uzskata, ka īpašās shēmas prettiesiskumu Līguma 87. punkta izpratnē pamato pieņēmums, ka Itālijas likumdevējs ar šādas shēmas palīdzību ir piešķīris "selektīvu" nodokļu priekšrocību tikai tām kredītiestādēm, kuras vēlas veikt Amato likumā minēto reorganizāciju, neparedzot tādas pašas priekšrocības citām kredītiestādēm un uzņēmumiem vispār.

Savu prasījumu pamatojumam prasītāji norāda, ka Komisija kļūdaini uzskatījusi, ka ar īpašo nodokļu pārdalīšanas shēmu ir piešķirta ekonomiska priekšrocība sabiedrībām, kas priekšrocību saņem, un tādējādi ir piešķirts prettiesisks valsts atbalsts. Īstenībā ar šo shēmu netiek piešķirta nodokļu priekšrocība, jo runa ir tikai par fakultatīvu sistēmu, kuru uzņēmumi var izvēlēties, veicot nodokļa maksājumu ar aizvietojošu likmi.

Pat pieņemot, ka šī shēma sniedz jebkāda veida priekšrocības uzņēmumiem, uz kuriem tiek attiecināta šī shēma, tas tomēr nav valsts atbalsts, jo tam nav selektīva raksturs. Šī nodokļu shēma ir saskaņots risinājums, kas ir atbilstošs vispārējai nodokļu sistēmai un balstīts uz objektīviem kritērijiem, proti, ļaut šādām privatizācijā iesaistītām kredītiestādēm pārdalīt nodokļus saskaņā ar Amato likumu, uzliekot nodokli ar tādu likmi, kurā tiek ņemts vērā gan iepriekšējā daļēja nodokļa uzlikšana par vērtības pieaugumu, kas jau ir iegrāmatots, gan arī citas ar šiem nodokļiem saistītās nemainīgās summas; tās ir grūtības, kas neattiecas uz citiem uzņēmumiem — salīdzinājumā ar kredītiestādēm, kurām uzliek nodokli saskaņā ar likumu Nr. 350/2003 –, kuriem ir uzlikts nodoklis saskaņā ar citu likumu un kuriem piemērotā nodokļa pārdalīšanas shēma bija pilnībā pamatota.

Otrkārt, Komisijas lēmums ir kļūdainš, jo tajā ir acīmredzama kļūda pamatojumā, kas radās no nepareiza pieņēmuma, ka likums Nr. 350/2003 nesniedz nekādu vispārējo nodokļu pārdalīšanas shēmu. Nepareizi uzskatot, ka vispārējā nodokļu pārdalīšanas shēma, kuru varētu salīdzināt ar īpašo shēmu, par kuru ir iesniegta sūdzība, nepastāv, Komisija nav salīdzinājusi divas shēmas, kas būtu palīdzējis novērtēt visus rādītājus, kuri var ietekmēt vispārējo nodokļu lielumu katrā shēmā.

Prasītāji uzskata, ka, pat ja abas shēmas būtu salīdzinātas uz šādu rādītāju pamata, acīmredzami, ka īpašā shēma salīdzinājumā ar vispārējo praktiski nesniedz nodokļu priekšrocības piemērojamās likmes izpratnē.

Prasība, kas celta 2008. gada 18. augustā — BVGD/Komisija

(Lieta T-339/08)

(2008/C 272/80)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Belgische Vereniging van handelaars in- en uitvoerders geslepen diamant (BVG D)*, Antverpene (Beļģija) (pārstāvji — L. Levi un C. Ronzi, advokātes)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt šo prasību par pieņemamu;
- atcelt Komisijas 2008. gada 5. jūnija lēmumu, ar kuru Komisija noraidīja sūdzību, ko prasītāja iesniegusi jautājumā par izejvielu tirgus sadali [*input foreclosure*] (Lieta COMP/39.221/E-2-De Beers/DTC Supplier of Choice), aizbildinoties ar to, ka neesot pietiekama pamata saistībā ar to rīkoties;
- uzlikt Komisijai pienākumu iesniegt:
 - pienācīgu un saprotamu *De Beers* un *Alrosa* Komisijai tā sauktajā “papildu procedūrā” sniegto atbildžu izklāstu;
 - visas saistībā gan ar SOC, gan ar *De Beers* un *Alrosa* starpā noslēgto tirdzniecības pārvaldības vienošanos [*Trade Administrative Agreement*] Komisijai iesniegto sūdzību un ar tām saistīto dokumentu nekonfidencialās redakcijas;
 - visas saistībā ar SOC un *De Beers* un *Alrosa* starpā noslēgto tirdzniecības pārvaldības vienošanos veiktās izmeklēšanas dokumentu nekonfidencialās redakcijas;
 - *Alrosa* pieteikumu lietā T-170/06;
 - iebildumu rakstus, uz kuriem tā norāda “papildu noraidīšanas lēmumā”;
 - pārvaldnieka sagatavotos ikgadējos pārskatus par *De Beers* saistībām;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pēc tam, kad Pirmās instances tiesa 2007. gada 11. jūlijā atcēla Komisijas 2006. gada 22. februāra Lēmumu (Lieta T-170/06 *Alrosa/Komisija*), Komisija, pamatojoties uz Regulas (EK) Nr. 773/2004 7. pantu, nolēma uzsākt papildu procedūru, lai izvērtētu apņemšanās lēmuma atcelšanas iespējamo ietekmi uz vispārējo izejvielu tirgus sadales vērtējumu, kas izklāstīts 2007. gada 26. janvāra Lēmumā (2007)D/200338 (Lieta COMP/39.221/E-2-De Beers/DTC Supplier of Choice), ar kuru noraidīta sūdzība, kuru 2005. gada 14. jūlijā prasītāja iesniedza Komisijai par iespējamiem EKL 81. un 82. panta pārkāpumiem saistībā ar neapstrādātu dimantu izplatīšanas tīklu “*Supplier of Choice*” [“izraudzītais piegādātājs”], ko izmanto *De Beers* koncerns (turpmāk tekstā — “noraidīšanas lēmums”). Minētā lēmuma likumību prasītāja apstrīdēja 2007. gada 6. aprīlī, ceļot prasību Pirmās instances tiesā, un minētā prasība ir tiesvedības lietā T-104/07 priekšmets ⁽¹⁾.

Ar šo prasību prasītāja lūdz atcelt Komisijas 2008. gada 5. jūnija saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 773/2004 ⁽²⁾ pieņemto Papildu lēmumu (2008)D/203543, kurā Komisija konstatēja, ka nebija pamata no jauna izskatīt noraidīšanas lēmumu tāpēc, ka jautājumā par izejvielu tirgus sadali neesot bijis pietiekamu Kopienas interešu, lai turpinātu iespējamo pārkāpumu izmeklēšanu.

Savu prasījumu atbalstam prasītāja izvirza trīs galvenos prasības pamatus:

Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Regulas (EK) Nr. 773/2004 7. pants nav pienācīgs papildu procedūras un apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats. Tā norāda, ka faktiski šajā noteikumā Komisijai nav piešķirtas tiesības no jauna izvērtēt situāciju, bet gan regulēta sūdzību noraidīšana un ļauts Komisijai tādējādi informēt sūdzības iesniedzēju par nepietiekamu pamatu, lai saistībā ar sūdzību rīkotos, nosakot termiņu, kurā sūdzības iesniedzējs var rakstiski izteikt savu viedokli. Turklāt prasītāja piebilst, ka Komisija esot nepareizi piemērojusi vispārējos tiesību principus par administratīvu aktu atcelšanu ar atpakaļejošu spēku.

Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka esot aizskartas tai saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 773/2994 7. un 8. pantu piešķirtās procesuālās tiesības, jo prasītājai esot bijis liegts izmantot tiesības piekļūt dokumentiem, pamatojoties uz kuriem Komisija veica savu provizorisko novērtējumu. Šajā sakarā prasītāja apgalvo, ka Komisija neesot pierādījusi, ka ierobežotā piekļuve lietas materiāliem varētu būt pamatota ar vajadzību nodrošināt komercnoślēpumu konfidencialitātes aizsardzību.

Treškārt, prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā neesot ievēroti nedz EKL 2. un 3. pants un Kopienas interešu jēdziens, nedz arī pienākums norādīt pamatojumu.

⁽¹⁾ OV C 129, 18. lpp.

⁽²⁾ Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar EK līguma 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (Dokuments attiecas uz EEZ) (OV L 123, 18. lpp.).